

а изданки още по-прекрасни,» както говори Хораций, ми хвъргаха не китки, но цъли дървета съ цвѣте. а?

Фрицларъ.

Да, заедно съ гърнето! Вие забравяте гърнето, млади мой другарю.

Саладо.

Разбира са, че дървото не расте въ кривачата на ржката: когато ви казахъ за дървото, то азъ мислѣхъ, че вие ще да са сѣтите и сами за гърнето. Въ гърнето са заключава едно внимание повече.

Удрихъ.

Господа!

Фрицларъ.

Азъ ща да направа онова, що са отнася до мене и което вече обѣщахъ. Щомъ враговете ни бждатъ разбити въ кжшлата, то азъ, — ни една минута по-напредъ, — ща да повдигна буна. Еснафите съ оружието въ ржка ще са сжбератъ на пазарската поляна, а старостите имъ въ голѣмата сала. Пие ще да направимъ адресъ до императорътъ, ще го помолиме за покровителство и ще да припознаемъ властѣта му, безъ да изгубиме правата си.

Саладо.

Казано е много добре, но малко противорѣчиво.

Фрицларъ (въодушевенно).

Въ сѣки случай азъ считамъ за своя длжностъ да ви кажа, че ако Хенрихъ Фрицларъ уварди гласътъ си въ сжбранието, то Нюрембергската община ще да издаде своиятъ първи полицейски законъ противъ този безпокоенъ класъ на младите оскърбители, които, подъ